

[Krag.]

af Forsørgelseskommunen, som den højtærede Minister har peget paa, tidt store Vanskeligheder, men hertil kommer ogsaa, at hvis Forsørgelseskommunen opretholdes i den hidtidige Betydning af Ordet, vil det, hvor meget man saa specificerer Trængens Aarsag og Hjælpens Art, neppe kunne undgaas, at vi fortsat staar overfor det uheldige, at Afgørelsen i de enkelte Kommuner, saaledes som den socialdemokratiske Ordfører (H. P. Hansen) var inde paa, nu og da træffes under Hensyn til, om man kan læsse en større eller mindre Del af Udgiften paa Forsørgelseskommunen. Og endelig erkender jeg med den højtærede Minister, at der i vor Tid ikke er nogen som helst Mening i, at en Kommune, mange Aar efter at en Person har forladt den, kan blive belastet med Udgifter til ham, maaske Udgifter for hele Personens Levetid, som en Følge af Forhold, der intet har at gøre med hans Fortid i den vedkommende Forsørgelseskommune, med Udgifter, paa hvis Omfang og Art Forsørgelseskommunen ikke har haft fjerneste Spor af Indflydelse, men som blot læsses paa den, fordi den vedkommende en Gang i Tiden har haft Ophold dér og under hele vort rastløse Liv ikke har haft saa langvarigt Opholdssted noget Sted, at han er forsørgelsesberettiget dér. I mange, mange Tilfælde kommer jo saadanne Udgifter alene til at paahvile Forsørgelseskommunen, fordi den forsørgedes Moder har haft Ophold i Kommunen 10 Maanedersdagen før vedkommendes Fødsel. (*Socialministeren* [Steincke]: Eller Bedstemoder). Eller Bedstemoder maaske, saa vidt kan man ogsaa gaa.

Under Hensyn til den lette Adgang, der nu om Dage er i Befolkningen til at skifte Opholdssted, til at finde nye Erhvervssteder, er det gamle Forsørgelseskommune-Begreb blevet, synes det mig, af historisk Art, og det bør høre Historien til. Ganske vist nødes saa den højtærede Minister til at indføre et nyt Begreb, den legale Opholds-kommune, men det kommer jo langt fra i Betragtning i saa mange Tilfælde som Forsørgelseskommunen nu, og den legale Opholdskommune vil ogsaa altid være lettere at efterspore, fordi det kun drejer sig om det Sted, hvor den vedkommende sidst har haft fast Bopæl. Den legale Opholdskommune vil ogsaa altid have større Tilknytning til Personen end Forsørgelseskommunen, som maaske slet ikke anede den vedkommendes Eksistens, før den præsenteredes for den første Regning for hans

Forsorg. — Altsaa, jeg hilser denne Ændring af Udgiftsfordelingen med Tilfredshed.

Udgiftsfordelingen mellem Stat og Kommune undergaar jo ogsaa en Ændring og en Simplificering. Her har der hersket ikke ringe Principløshed paa de forskellige Omraader, og Fordelingen har taget ringe eller intet Hensyn til Karakteren af de Forhold, som har nødvendiggjort Forsorgen. Her overtager Staten nu denne uden anden Indsats fra Kommunen eller det sociale Udvalg, end at det fornødne Initiativ naturligvis derfra maa tages. Staten overtager Opdragelse, Underhold, Forsørgelse, Kur og Pleje af sindssyge, aandsvage, Epileptikere, vanføre, blinde og døvstumme. Alt dette bliver fremtidig en Statssag, og jeg synes, det er rigtigt. Og det er ogsaa rimeligt, at der tilvejebringes en lovmæssig Pligt for Staten til at afholde Udgifterne ved Forsorg paa Anstalt, hvad saadanne Personer angaar, naar Trang nødvendiggør dette.

Paa den anden Side maa jeg finde, at Lovforslaget gaar for vidt, naar det paa en Række andre Omraader af økonomisk mindre betydende Art vil lade Staten bære hele Udgiften ved sociale Foranstaltninger, som træffes ved Kommunens, det vil sige det sociale Udvalgs, Initiativ. Her tænker jeg f. Eks. paa Barselfærdbidrag, Bidrag til Barselhvile, Underholdsbidrag til Børn udenfor Ægteskab, som forskudsvis udbetales, o. s. v. Nu afholder Staten ingen Del af disse Udgifter, Kommunerne afholder dem alle, og den højtærede Minister vil nu slaa over i Modsetningen. Jeg forstaar meget godt hans Motiv dertil, men jeg anser det for farligt og frygter for, at det i høj Grad vil øge Udgifterne ud over, hvad Følgen bliver blot af dette, at Udgifterne ikke længer paa disse Omraader underkastes et Skøn, men er en Ret. Jeg tror, at naar dette gennemføres, vil Kommunens Interesse i f. Eks. alle Alimenterans Opsporing blive minimal. Kommuneforvaltningen har nok andet at passe, som berører Kommunens Økonomi, end dette; jeg ser nok, hvad ogsaa den socialdemokratiske Ordfører pegede paa, hvad Følgen af Ligeegyldighed kan blive for Kommuner, som er efterladende; men i hvor mange Tilfælde saadanne Følger vil indtræde, stiller jeg mig mere skeptisk overfor end den socialdemokratiske Ordfører; det kunde jo ogsaa meget let ske, at den Socialminister, der dristede sig til at handle saaledes, vilde møde maaske endogsaa i selveste Ord-